

معلمی که

شیفته‌ی شغلش است!

مریم شهرآبادی

کارشناس آموزش ابتدایی

شهرستان خوی یکی از شهرهای استان آذربایجان غربی است که آثار باستانی و تاریخی زیادی دارد. بیشتر مردم خوی به زبان ترکی، و گروهی از آن‌ها که ساکن بخش «قطور» هستند به زبان کردی کرمانجی صحبت می‌کنند. گذرگاه «رازی» در بخش «قطور» یکی از راه‌های مرزی کشورمان به ترکیه است که در مسیر جاده‌ی ابریشم قرار دارد. در این خطه از میهن عزیزمان با آموزگاری آشنا شدیم که شروع تدریسش در همین منطقه‌ی مرزی، در بخش «قطور»، با دانش‌آموزان دوزبانه بوده است. وی در جشنواره‌های متعددی شرکت و رتبه‌ها و مقام‌های زیادی نیز کسب کرده است، از جمله مقام برتر کشوری در زمینه‌ی درس پژوهی و اقدام پژوهی، مقام اول در جشنواره‌ی تدریس ریاضی، مقام اول و دوم در جشنواره‌های الگوهای برتر تدریس در سطح منطقه و استان و رتبه‌ی اول کشوری در بخش تدریس موفق در جشنواره‌ی الفاتا. عنوان معلم نمونه‌ی منطقه از دیگر افتخارات اوست. این معلم موفق که عضو و مدرس دبیرخانه‌ی استانی درس پژوهی در مناطق نقده، چالدران و خوی است، طبع شعری نیز دارد و تاکنون چند قطعه از شعرهای طنز وی چاپ شده است.

خانم سمیه رحیملو، متولد ۱۳۶۱، مدرک کارشناسی فقه و مبانی حقوق دارد. چهارده سال سابقه‌ی خدمت در آموزش و پرورش، سابقه‌ی تدریس در نهضت سوادآموزی در بخش‌های حاشیه‌نشین و روستاهای دورافتاده برای بانوان و افرادی که شرایط شرکت در کلاس‌های درس حضوری را نداشتند و همچنین مربیگری در پیش‌دبستانی سوابقی‌اند که در کارنامه‌ی کاری وی ثبت شده است. وقتی از او در مورد ارتباط رشته‌ی تحصیلی‌اش و شغل آموزگاری سؤال کردم، این‌طور پاسخ داد: «من به رشته‌ی تحصیلی‌ام علاقه‌ی زیادی دارم، اما در خانواده‌ای فرهنگی بزرگ شده‌ام و دست‌بوس پدر و مادرم هستم که هر دو از استادان عشق و معرفت‌اند، آن‌ها از کودکی دیدگاه مثبتی به

شغل معلمی در من ایجاد کرده‌اند. از طرفی عاشق بچه‌ها و معصومیت پاکشان هستم. کار با بچه‌ها و انرژی مثبتی که از آن‌ها می‌گیرم، مرا شیفته‌ی شغلم کرده است.» جزئیات این گفت‌وگو را از زبان ایشان می‌شنویم:

■ آغاز آموزگاری شما در مدرسه‌ای دوزبانه بوده است، از مشکلات تدریس به دانش‌آموزان دوزبانه بر ایمان بگوئید.

یکی از مشکلات مهم تدریس برای دانش‌آموزان دوزبانه، به‌خصوص در پایه‌های اول و دوم ابتدایی، این است که گاهی چند ماه طول می‌کشد تا آن‌ها به زبان فارسی مسلط شوند. این مسئله مشکلاتی را برای آموزگار و دانش‌آموز ایجاد می‌کند و به توجه و حوصله هم از طرف آموزگار و هم خانواده‌ی دانش‌آموز نیاز دارد.

■ چطور با مدرسه‌ی ابتدایی شاهد «حاج اسماعیلو» آشنا شدید و چه پایه‌ای را تدریس می‌کنید؟

از سال ۱۳۹۱ که به‌صورت رسمی به‌عنوان آموزگار در آموزش‌وپرورش پذیرفته شدم، همیشه مشتاق شرکت در جشنواره‌های گوناگون بودم. در جشنواره‌ی الگوهای برتر تدریس درس علوم که در سال ۱۳۹۷ برگزار شد و بنده در آن جشنواره رتبه‌ی اول را کسب کرده بودم، کارشناس گروه‌های آموزشی اداره من را به مدیر مدرسه‌ی ابتدایی شاهد حاج اسماعیلو، به‌عنوان آموزگار پایه‌ی چهارم ابتدایی، معرفی کرد و از آن زمان در این مدرسه افتخار خدمت به فرزندان شهدا، ایثارگر و جانباز را دارم و باورم این است که روح شهدای عزیز همیشه یاریگر من بوده است و خواهد بود.

■ ارتباط شما با دانش‌آموزانتان چطور است؟

کار با بچه‌ها لذت‌بخش‌ترین کار دنیا است. بیشتر اوقات تلاش می‌کنم استعداد دانش‌آموزانم را بیابم و به هر دانش‌آموز در هر زمینه‌ای که توانمند است مسئولیت بدهم. در کارم، جدی و منظم هستم و نهایت دقتم را به کار می‌گیرم. همچنین در تلاشم رفتار و کلام مهربان و ملایمی داشته باشم.

■ برای تدریس موفق از چه روشی استفاده می‌کنید؟

به عقیده‌ی من اولین قدم، برای یک تدریس موفق، داشتن ارتباطی قوی با دانش‌آموزان است. باید با آن‌ها همراه باشید؛ گاهی مهربان و گاهی سخت‌گیر و گاهی هم باید مثل مادر در دلشان نفوذ کنید. دومین قدم داشتن کلاسی شاداب است و در نهایت دست‌ورزی و استفاده از بازی در آموزش گام‌هایی هستند که من را به موفقیت نزدیک می‌کنند. من مدرس درس پژوهی هم هستم و علاقه‌ی زیادی به پژوهش‌محور کردن فعالیت‌هایم دارم. سعی می‌کنم دانش‌آموزانم را به پژوهش‌محوری علاقه‌مند کنم. دانش‌آموزان از نظر سبک یادگیری متفاوت‌اند و معلم همیشه باید به این مسئله توجه کند. زمانی که یاددهی و یادگیری در کلاس درسم به‌خوبی انجام می‌شود، آرامشی می‌گیرم که با هیچ چیز مقایسه و معاوضه نمی‌شود.

■ مهم‌ترین مشکلی که در حال حاضر در مدرسه یا با دانش‌آموزانتان دارید چیست؟

متأسفانه در دوران کرونا آموزش در فضای مجازی باعث شده است که بعضی از اولیا استقلال یادگیری را بنا به دلایلی از فرزندانشان بگیرند. از طرف دیگر، در آن دوران در برخی از مناطق حاشیه‌ای امکان دسترسی به گوشی و فضای مجازی برای همه‌ی دانش‌آموزان امکان‌پذیر نبود و این امر باعث به‌وجود آمدن برخی مشکلات آموزشی شده است. از این‌رو، معلمان باید در دوران پسا کرونا به این مسائل بیشتر توجه کنند تا هم مانع افت تحصیلی بچه‌ها شوند و هم عقب‌ماندگی تحصیلی این‌گونه دانش‌آموزان را جبران کنند.

■ از تدریس و شغل آموزگاری راضی هستید؟

همیشه خداوند را ناظر بر اعمالم می‌بینم و تلاش می‌کنم در امر تدریس کوتاهی نداشته باشم. سعی می‌کنم با همه‌ی دانش‌آموزانم با عدالت رفتار کنم و هر روزم بهتر از دیروز و موفق‌تر باشم. خودم را با دیگران مقایسه نمی‌کنم. با وجود بعضی از مشکلات، تمام تلاشم را برای به‌دست آوردن بهترین‌ها و پرتنری تر شدن خودم به کار برده‌ام. عقیده‌ی من این است که یا کاری را انجام ندهم یا اگر انجام دادم، به بهترین نحو به سرانجام برسانم. از طرفی عاشق بچه‌ها و معصومیت پاکشان

هستم. کار با بچه‌ها و انرژی مثبتی که از آن‌ها می‌گیرم مرا شیفته‌ی شغلم کرده است.

■ شما و دانش‌آموزانتان با مجلات رشد آشنا هستید؟

تا قبل از شیوع کرونا مجلات رشد در مدرسه‌ها، به‌خصوص مدرسه‌های شاهد، توزیع می‌شد؛ اما متأسفانه هنوز، بعد از کرونا، مجلات به دستمان نرسیده است. تا پیش از این، اکثر دانش‌آموزان با علاقه مطالب را مطالعه می‌کردند. فکر می‌کنم مجدد باید اقدام جدی و جدیدی برای دریافت و توزیع مجلات رشد صورت بگیرد.

■ چه خاطره‌ی ماندگاری در این چند سال تدریس دارید؟

زندگی یک معلم سراسر خاطره است؛ گاهی با گریه‌ی دانش‌آموزی بغض می‌گیرد و با خنده‌ی جانت آرام می‌گیرد، گاهی دانش‌آموزی عزیزش را از دست می‌دهد و تو باید مثل کوه پشتش باشی و دل‌داری‌اش بدهی، گاهی که می‌توانی پاسخ تلاشت را در آموزش ببینی، شادی در عمق جانت ریشه می‌دواند. از آنجا که بنده ارادت خاصی هم به شهدا دارم، بسیار خوش‌حالم که افتخار خدمت به فرزندان شاهد را پیدا کرده‌ام. روزی یکی از دانش‌آموزان دفترچه‌ی خاطراتش را به من داد تا برایش خاطره‌ای بنویسم. دفتر را که باز کردم، دلنوشته‌های دختر برای پدرش را دیدم: «پدر شهیدم، سال‌های سال است که پر کشیدی و می‌دانم که تنها گذاشتن من به‌خاطر آرمانی مقدس بود. روزی که برای اولین بار به مدرسه رفتم و بابا نبود تا پشت شیشه‌ی ماشینش برآیم دست تکان دهد و...». از این همه دلتنگی تمام تنم لرزید و تا چند روز بغض امنم نمی‌داد. این فرشته‌های معصوم از طرف خداوند امانتی هستند که ان‌شاءالله، خدا توفیق خدمت به آن‌ها را از من نگیرد.

■ برای آینده چه برنامه‌ای دارید؟

تا به امروز بنا به دلایلی نتوانسته‌ام ادامه تحصیل بدهم. امیدوارم خداوند بزرگ مرا یاری کند تا درسم را ادامه بدهم. در مرحله‌ی بعد می‌خواهم کتاب‌هایم را به چاپ برسانم. امیدوارم فرصت مجددی برایم فراهم شود تا برای تدریس بهتر و مؤثرتر آماده شوم.